

derfor kun ſige, at, naar jeg hidtil har vægret mig ved at ophæve Umyndighedsdecretet, ſaa ligger det nærmest i, at der eſter min Mening ikke er tilveiebragt, hvad der maatte tilveiebringes for at afkræfte en ſaadan beſtemt Erklæring fra en virkelig ſagkyndig Autoritet ſom den, der foreligger fra Overlæge Selmer. Denne Læge har havt Manden til Obſervation i Anſtalten i længere Tid og har alſaa ikke alene havt Leilighed til at føre enkelte Samtaler med ham, men har havt ham til Obſervation i hele hans Væren Dag ud og Dag ind i længere Tid, og Lægen er derefter kommen til det Reſultat, ſom den ærede Folkethingsmand har nævnt, og ſom alſaa gaar ud paa at erklære Manden for ſindsfyg og udtaler, at det er meget ringe Grund til at antage, at han nogenſinde vil blive helbredet. Til at afkræfte denne ikke alene af en meget ſagkyndig Autoritet afgivne Erklæring, men en Erklæring, ſom ogſaa er ſtøttet paa virkelig Obſervation, foreligger der ikke Andet end to Erklæringer fra Læger, ſom ikke ſpecielt ere Sindsſygelæger, og ſom dernæſt heller ikke have havt Manden under Obſervation, men enkelte ſolerede Samtaler med Manden ere ikke tilſtrækkelige til derpaa at kunne ſtøtte nogen beſtemt Mening om hans Sindsſtil- ſtand. Der er mange Sindsfygdomme og Sinds- ſyge, ſom ere af den Beſtaffenhed, at de kunne tale længe og ofte med en Mand, uden at denne i mindſte Maade mærker, at de feile Noget, medens der ikke beſtomindre ikke kan være Tvivl om, at de ere ſindsfyge. Jeg har derfor, naar Bager Hærtel har henvendt ſig til mig med et Andragende om Ophævelse af Umyndighedsdecretet, givet ham det Svar, at dette vilde kunne ſte, naar han vilde indlægge ſig til Obſervation paa en Sindsſygeanſtalt og ſaaledes tilveiebringe en Atteſt fra en virkelig ſagkyndig Sindsſygelæge, ſom havde havt virkelig Leilighed til at iagttage ham, men det har han imidlertid ikke gjort. Saaledes er der ikke eſter mit Skøn tilveiebragt de ſornødne Betingeſer for, at man kan ſtride til Ophævelſen af Umyndighedsdecretet og ſaaledes betro ham Raadigheden over hans Formue, ſom han let kunde ſætte til, naar Folk, der forſtode at benytte hans feile Sber, maatte ſaae ham i deres Hænder. Jeg gaar derfor ud fra, at en Henvisning af dette Andragende er ganſke unyttig. Der er Intet videre at underſøge, og det, der kan være at underſøge, er Noget, Manden ſelv maa ſtaffe ſig. Det kan ikke ſte paa anden Maade, end at han ſelv maa tilveiebringe en Underſøgelse og ſelv indlægge ſig til Obſervation paa en Sindsſygeanſtalt. Det Offentlige kan ikke gjøre det, blandt Andet af den Grund, at der jo ſlet ikke hæves nogen Hjemmel til Afholdenſen af de dermed forbundne Udgifter af nogen offentlig Kaſſe. Det er alſaa Noget, Manden ſelv maa foranſtalte paa egen Bekoſtning; fra Miniſteriets Side kan der ikke gjøres Noget, og ſom Følge deraf

vil en Henvisning af Andragendet, forſaavidt der i den ſkal ligge en Opfordring til Miniſteriet om at underſøge Sagen, være henſigtsløſt, fordi der, ſom ſagt, ikke her er Noget yderligere at gjøre. Det, der yderligere ſkal gjøres, er Noget, Manden ſelv maa gjøre. — Hvad endelig angaar det under Nr. 15 omtalte Andragende fra Leieren af Forlyſtelſeſetabliſſementet „Thalia“ i Kjøbenhavn, ſkal jeg ligeledes førſt erindre om, at, hvis der er Noget, der kan betragtes ſom en adminiſtrativ Skjønſag og ſom ſaadan er den lovgivende Magt uvedkommende, er det Spørgsmaalet, om der er Anledning til at tildele en Mand Skjæſpilbevilling. Det er et i den Grad klart adminiſtrativt Skjøn, at det forekommer mig, at man vanſeligſt kunde nævne Et eksempel paa Noget, der mindre egnede ſig til Indblanding fra Rigsdagens Side. Allerede af denne principielle Grund forekommer det mig derfor, at det omtalte Andragende ikke egner ſig til at paaagtes. Dertil kommer, at, naar han har villet anføre til ſin Fordel, at han har ſat ſig i betydelige Bekoſtninger o. ſ. v., er dertil jo kun at ſvare, at han ikke har havt nogen lovlig Grund dertil, idet han kun har ſaaet Lilladelfen for 1 Mar, og det maa vel mærkes, at det ikke er nogen almindelig Lilladelfe; men en Lilladelfe, ſom kun i et Par enkelte Tilfælde har været givet ſom et Forſøg, og ſom man derefter er kommen tilbage fra. Man har anſet det for rigtigt ikke at gaa den Vej oftere at meddele Lilladelfer af denne Art. Derfor maa man heller ikke tro, at det er nogen ſærlig Uret, denne Mand liber. Der er Andre, der heller ikke ſaae den Slags Lilladelfe. Det er ikke ſaaledes at forſtaa, at man har udpeget ham ſom et Offer og taget Lilladelfen fra ham, men det er en ganſke almindelig Foranſtaltning, der er Ingen, der mere ſaar den Slags Lilladelfer. Til det Andet, han paaberaaber ſig, at det er mindre ſtadeligt, at han giver diſe ſceniſte Foreſtillinger, end at han er henviſt til Sangerinder o. ſ. v., kan bemærkes, at det jo heller ingenlunde er givet, at man ikke finder ſig foranlediget til at ſtride begrændſende ind overfor de ſaakaldte Cafés chantants. Det har været en Beſtræbſe fra Miniſteriet hidtil at forſøge at indſtrænke dem ſaa meget ſom muligt, men af Henſyn til de mange forſkjellige Folk, der ere intereſſerede deri, og den økonomiſke Betydning for de Paagjældende, har man hidtil dog kun iagttaget den Praxis, at der ikke bliver givet nye Lilladelfer, ſaaledes alſaa, at, naar de nuværende Bevillinger eller Lilladelfer i denne Retning blive vakante, fornyes de ikke her i Kjøbenhavn og Søndre Birk, ſom er at betragte ſom et Slags Tilbehør. Men det kan gjerne være, at denne Vej bliver for langſom, og at det kan være nødvendigt at træffe begrændſende Foranſtaltninger, forinden diſe Bevillinger ſaaledes af ſig ſelv løbe ud; det er ingenlunde udelukket, at man mulig maatte komme til dette Reſultat. Det er